

nytte sig af Kapere. Det er noget tvivlsomt efter Loven af 1ste April 1891, hvor vidt dette Forhold fra Fæstemændenes Side er strafbart. Jeg antager, det vil anses for at være strafbart fra Kapernes Side. Dette at give sig af med at kapre, at bringe en svensk Mejeripige f. Eks. fra Dampskibet op til Fæstemanden — lad det være en autoriseret — og saa faa 10 Kr. (det er nok den sædvanlige Takst), det antager jeg maa fortaas som en Tilbyden eller Yden af Mellemkomst ved Afslutningen af Tyndekontrakter. Altsaa, Kaperen gør sig skyldig i en Forseelse efter Lovens § 1. Men nu den autoriserede Fæstemand, der benytter Kaperen, gør han sig skyldig i Meddelagtighed i Kapereus Forseelse? Det turde være tvivlsomt, for han er netop i Kraft af sin Autorisation bemyndiget til at afslutte Tyndekontrakter; og fordi han betaler Kaperen 10 Kr., deri ligger vel næppe en Forseelse fra hans Side. Men Fristelsen ligger jo nær, og efter hvad der fortælles mig fra forskellige Sider, bruges det af autoriserede Fæstemænd, om ikke just at have faste Kapere, saa dog at benytte saadanne, der kunne faa deres 10 Kr., naar de komme med en svensk Pige. Forholdet er saa det, at de Husbønder, de Landmænd, navnlig i Nærheden af Kjøbenhavn, som have henvendt sig til Fæstemanden, meget godt vide, at der skal betales disse 10 Kr. ekstra til Kaperen, og rimeligvis træffe de saa Tale med Fæstemanden om, at de 10 Kr. simpelt hen gaa af i Tyndets Løn, saa i Virkeligheden gaar Kapringen ud over Tyndet. Hvis nu Husbonden betaler disse 10 Kr. direkte til Fæstemanden, saa kunde det jo være, man kunde sige, at Fæstemanden gør sig skyldig i Brud paa § 6 i Loven af 1891, idet han modtager mere Betaling end den takstmæssige, men han vil vist temmelig let kunne komme derover ved at sige: Nej, det er ikke Betaling, jeg faar, det er en Udgift, jeg har haft, som jeg har underrettet min Klient, Landmanden om, at han maa betale, ligesom han maa faa betale Dampskibstatst fra Malmo til Kjøbenhavn o. s. v. Det er ikke nogen Betaling, vil Fæstemanden sige, og som Følge deraf kan han ikke straffes.

Saa er der en anden Ulempe, man har gjort mig opmærksom paa, og som faktisk i høj Grad gaar ud over Tyndet, og det er, at det mange eller adskillige Steder skal være blevet Skik og Brug, at Tyndet maa betale Ducorer til de Personer, der sidde paa Fæstemandens Kontor. Naturligvis ere de ikke nødte til det; men de gøre det, fordi de tænke sig, at de jo om kortere eller længere Tid atter ville have Brug for

Fæstemandens Medhjælp til at staffe sig en bedre Tjeneste, og saa gælder det om at faa sig godt og faa med Fæstemandens Kontorpersonale. Paa den Maade kommer Tyndet til, foruden den takstmæssige Betaling til Fæstemanden, at betale til Kaperen og tillige til Fæstemandens Kontorpersonale og vistnok paa adskillige andre Maader. Det er en Fejl, der ligger i hele det System, vi indførte ved Lov af 1891. Man tog ikke Skridtet fuldt ud. Tyvang: er jeg ikke meget tilbøjelig til at gaa med til, i alt Fald ikke meget vidt — men kommer man ind paa det System med de autoriserede Fæstemænd og siger: Her er 10 — 14 Mennesker, Mænd og Kvinder, som skulle være eneberettigede til at hve deres Mellemkomst, saa ledes man Skridt for Skridt til at anvende saadan Tyvang, men jeg er vis paa, at vi tilsidt ville sige: Vi kunne anvende saa megen Tyvang, vi ville; vi forhindre dog ikke Smugfæstevæsenet og saa ikke fornøden Kontrol over disse private Fæstemænd: vi maa derfor gøre Skridtet fuldt ud og gøre det til et kommunalt eller Statshvert med kommunal eller Statskontrol og med fast lønede Betjente. — Jeg tror, man havde gjort meget bedre i at lade denne Virksomhed, som i Virkeligheden er fuldstændig lovlig og ganske hæderlig og saa, være en privat Virksomhed, men underkøbt den fornødne Kontrol, og saa i øvrigt lade Konkurrencen se at drive Prisene ned, her som de fleste andre Steder, saaledes at baade Tyndet og Husbonden kunde være vel tjente dermed. Det System, vi nu have, tror jeg ikke er tilfredsstillende, hverken for Tyndet eller Husbonden.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, ikke fordi jeg vil stemme mod Lovens Omgang til det andet Ting, men fordi jeg vil udtale min Beklagelse over, at den ikke kom i Udvalg her i Tinget, hvad jeg troede, den skulde have været. Det er muligt, at man, naar den kommer til det i det andet Ting, vil have Opmærksomheden henvendt paa, om man ikke, foruden at tage fat paa Loven af 1891 § 1, ogsaa maa have præcisere Regler med Hensyn til § 6 og i det hele sørge for, at de Fæstemænd, som have faaet Autorisation, blive saaledes kontrollerede, at der ikke deraf opstaar Ulemper for Tyndet. Dette vil saa atter ganske naturligt føre til, at Tyndet henvender sig til disse, for i Virkeligheden ville de saa faa det billigere der. — Maa faa jeg endnu maa gøre den Bemærkning, foranlediget ved Klager, der ere komne til mig, at det vist er en Mangel, naar man nu har indrettet dette System med autoriserede Fæstemænd — saa